DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 30. MAJ 1973 [1]

Giuseppe Drescig
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 49/72

Sammendrag

1. *Tjenestemænd — Ansættelsesmyndighed — Beføjelser — Udøvelse — Måder — Sagsfordeling — Afvigelser — Subdelegation — Antagelse til realitetsbehandling — Betingelser*
   (Kommissionens afgørelse af 26. februar 1971, artikel 5)
2. *Tjenestemænd — Disciplinærregler — Forfølgning — Retsakter — Underskrift ved disciplinærrådets formand — Antagelse til realitetsbehandling*
   (Tjenestemandsvedtægtens bilag IX, artiklerne 8 og 9)

1. En subdelegation eller afvigelse fra de kriterier, som Kommissionen har fastlagt i sin afgørelse af 26. februar 1971 for den interne sagsfordeling, kan kun bevirke ugyldighed af en retsakt, der er udfærdiget af administrationen, når der er fare for, at retsakten gør indgreb i de garantier, der er indrømmet tjenestemændene i henhold til vedtægten eller i henhold til principperne for god ledelse inden for personaleadministration.
2. Det forhold, at disciplinærrådets formand har underskrevet de forskellige retsakter vedrørende den disciplinære forfølgning, udgør blot en normal udøvelse af hans kompetence, der omfatter beføjelsen til at attestere procedurens rigtige forløb og til at gøre rådets retsakter autentiske.

I sag nr. 49/72

GIUSEPPE DRESCIG, tidligere tjenestemand i Kommissionen for De europæiske Fællesskaber med bopæl i Bruxelles, repræsenteret af Marcel Slusny, advokat ved Cour d'appel i Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg på advokat Jacques Mersch' kontor, 11a, boulevard Prince Henri,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske rådgiver, Louis de la Fontaine som befuldmægtiget, og med valgt

1 — Processprog: Fransk.

adresse i Luxembourg hos sin juridiske rådgiver, Emile Reuter, 4, boulevard Royal,

sagsøgt,

angående et krav om annullation af afgørelse om afskedigelse af sagsøgeren samt af den forudgående disciplinære forfølgning,

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden, P. Pescatore (refererende), dommerne, M. Sørensen og A. J. Mackenzie Stuart,

generaladvokat: A. Trabucchi
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Faktiske og retlige omstændigheder

I — Sagsfremstilling

Giuseppe Drescig, der er italiensk statsborger, blev den 16. maj 1967 ansat ved Kommissionen i direktoratet for »bygninger og indre tjeneste« som betjent med arbejdsområde inden for telex.

Han blev indplaceret som telexoperatør den 1. februar 1971 i lønklasse C 3, løntrin 2.

En tjenestemand fra »ansættelsesafdelingen« sendte den 9. december 1971 Kommissionens personaledirektør en rapport vedrørende fremgangsmåden ved ansættelsen af en midlertidig ansat.

Det fremgik af denne rapport, at Drescig under medvirken af en anden tjenestemand i Kommissionen, Robert De Greef, har afpresset den pågældende et pengebeløb for at skaffe ham ansættelse ved Kommissionen.

En tjenestemand fra Kommissionens sikkerhedskontor udfærdigede den 20. december 1971 efter anmodning fra dettes ledelse en rapport om den undersøgelse, kontoret havde foretaget vedrørende De Greefs og Drescigs optræden.

Direktøren for sikkerhedskontoret afleverede den 21. december 1971 denne rapport til generaldirektøren for personale og administration.

I følgeskrivelsen gav direktøren udtryk for, at Drescig efter hans opfattelse havde gjort sig skyldig i bedrageri, falsk og brug af et falsk dokument med den skærpende omstændighed, at han var ansat som tjenestemand ved Kommissionen.

Chefen for Kommissionens afdeling for »personlige rettigheder« foretog den 4. januar 1972 under udøvelse af et mandat, han havde fået af personaledirektøren den 22. december 1971, høringen af Drescig i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 87.

Personaledirektøren rejste i sin egenskab af ansættelsesmyndighed den 11. januar sag for disciplinærrådet vedrørende Drescig i medfør af tjenestemandsvedtægtens bilag IX, artikel 1.

Ved personaledirektørens afgørelse af 11. januar 1972, som blev bekendtgjort samme dag, blev Drescig suspenderet fra tjenesten, idet man i henhold til vedtægtens artikel 88 tilbageholdt halvdelen af hans grundløn med virkning fra den 12. januar 1972.

Disciplinærrådet holdt møde den 28. og 29. februar samt den 6. og 7. marts 1972. Under disse møder har Rådet særlig beskæftiget sig med høringen af Drescig, der blev bistået af sin advokat, samt høring af De Greef og flere vidner.

Under dets sidste møde den 7. marts 1972 udsendte disciplinærrådet en begrundet udtalelse, ifølge hvilken man fandt det stemmende med en retfærdig afgørelse af sagen at anvende afskedigelsessanktionen mod Drescig i forbindelse med fratagelsen af retten til pension.

Denne udtalelse blev den 16. marts 1972 sendt til personaledirektøren.

Kommissionens generaldirektør for personale og administration foretog den 5. april høring af Drescig i henhold til vedtægtens bilag IX, artikel 7, 3. afsnit.

Generaldirektøren for personale og administration konstaterede i sin afgørelse af 14. april, der blev bekendtgjort for den pågældende den 15. april, særlig, at Drescig i to tilfælde havde krævet et beløb på 12 000 BF for at hjælpe en uden for Kommissionen stående person med at blive ansat ved denne; han havde faktisk modtaget denne sum, i det første tilfælde ved De Greef's mellemkomst, i det andet tilfælde direkte fra den pågældende person; i det første tilfælde havde Drescig ved forskellige manøvrer (udsendelse af en indkaldelse til en fiktiv udvælgelsesprøve på brevpapir forsynet med Kommissionens bomærke og underskrift, så man kunne to, den var underskrevet af den kompetente myndighed, organisering af et fiktivt møde med direktøren for et af Kommissionens kontorer) bestræbt sig på at få den pågældende til at tro, at han faktisk foretog sig noget, som kunne lette hans ansættelse; han havde således misbrugt sin stilling som tjenestemand ved at få to uden for Kommissionen stående personer til at tro, at de ved betaling af et pengebeløb kunne blive ansat hos denne; han havde således gjort et meget alvorligt indgreb i Kommissionens anseelse; det forhold, at Drescig senere har tilbagebetalt de modtagne beløb, samt at hans arbejde i tjenesten af hans overordnede bedømmes som tilfredsstillende, kunne ikke ændre den alvorlige karakter af de handlinger, der bebrejdes ham; de handlinger, han beskyldes for, udgør alvorlige forsømmelser af de forpligtelser, der påhviler en tjenestemand ifølge vedtægten, særlig ifølge artiklerne 11, 1. afsnit og 12., 1. afsnit.

Som følge heraf besluttede generaldirektøren for personale og administration at afskedige Drescig med virkning fra 1. maj 1972 med fortabelse af retten til pension.

II — Retsforhandlinger

Drescig anlagde den 14. juli 1972 nærværende sag.

Den skriftlige forhandling er forløbet normalt.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) i medfør af procesreglementets artikler 43 og 95 ved kendelse af 27. oktober 1972 med henblik på den mundtlige forhandling besluttet at forene den foreliggende sag med den sag, som er anlagt af De Greef, og som har nr. 46/72.

Efter at have hørt generaladvokatens forslag til afgørelse har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 22. marts 1973.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 5. april 1973.

III — Parternes påstande

Sagsøgeren nedlægger påstand om, at Domstolen

— erklærer afskedigelsesbeslutningen af 14. april 1972 ugyldig med alle heraf flydende retlige konsekvenser og særlig udbetalingen af løn og andre ydelser til sagsøgeren for tiden efter suspensionen den 14. januar 1972;

— erklærer hele den disciplinære forfølgning ugyldig;

— dømmer modparten til at afholde sagens omkostninger og øvrige udgifter.

Kommissionen nedlægger påstand om, at Domstolen

— afsiger frifindelsesdom;

— dømmer sagsøgeren til at afholde sagsomkostningerne.

IV — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender

Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender kan sammenfattes således:

1. Krænkelse af artikel 5 i Kommissionens beslutning af 26. februar 1971 samt af vedtægtens artikel 87, 2. afsnit

Sagsøgeren gør gældende, at den disciplinære forfølgning i medfør af vedtægtens artikel 87, 2. afsnit indledes på ansættelsesmyndighedens foranledning »efter høring af tjenestemanden«. Kommissionens beslutning af 26. februar 1971 om udøvelse af de beføjelser, der i tjenestemandsvedtægten er tillagt ansættelsesmyndigheden, bestemmer i artikel 5, at de beføjelser, der ved artikel 87, 2. afsnit, andet pkt. er tillagt ansættelsesmyndigheden (forudgående høring og indledning af disciplinær forfølgning), for så vidt angår tjenestemænd i kategorierne C og D udøves af personaledirektøren. I dette tilfælde havde personaledirektøren imidlertid bemyndiget en anden tjenestemand til at foretage den forudgående høring af sagsøgeren. En sådan delegation er ikke lovlig, da den klart strider mod den formelle tekst i selve den kommissionsbeslutning, i henhold til hvilken høringen blev foretaget. Beslutningen af 26. februar 1971 overlader en højerestående tjenestemand kompetencen til at foretage den høring, som går forud for indledningen af disciplinær forfølgning, for derved at undgå, at en så vigtig handling ikke udøves af underordnede tjenestemænd, og at der ikke fremkommer tilståelser eller påståede tilståelser under tvivlsomme omstændigheder. I det foreliggende tilfælde udgør overtrædelsen af denne beslutning ikke en simpel formfejl men en processuel mangel; det drejer sig om en væsentlig mangel ved en disciplinærsag, som får virkning for lovligheden af hele forfølgningen.

Kommissionen hævder, at det fremgår af selve ordlyden i vedtægtens artikel 87, 2. afsnit og ved at sammenholde denne bestemmelse med artikel 7, 3. afsnit i bilag IX fremfor, at høringen, der går forud for den disciplinære forfølgning, ikke nødvendigvis skal foretages af ansættelsesmyndigheden selv. Domstolen har anerkendt dette princip i sin dom af 11. juli 1968 (sag nr. 35/67, Van Eick mod Kommissionen, Rec. 1968, s. 481); dette har sagsøgeren ikke bestridt.

Kommissionens beslutning af 26. februar 1971 præciserer i sin artikel 1, at det er formålet med de følgende bestemmelser at fastlægge betingelserne for udøvelsen af de beføjelser, der ifølge vedtægten er overladt ansættelsesmyndigheden. Særlige handlinger er forbeholdt denne myndighed, mens andre kan foretages af administrationen. Den forudgående høring, der er nævnt i artikel 87, 2. afsnit, er ikke forbeholdt ansættelsesmyndighe-

den; artikel 5 i beslutningen af 26. februar 1971 har kun til formål at give personaledirektøren beføjelse til at fastslå, om der skal indledes en forudgående høring eller ej, men forpligter ham på ingen måde til selv at indlede denne.

Denne fortolkning stemmer overens med Domstolens dom i de forenede sager nr. 27 og 30/64 (Fonzi mod Kommissionen, dom af 8. juli 1965, Rec. 1965, s. 616).

Det forhold, at personaledirektøren betroede den forudgående høring af sagsøgeren til en afdelingschef, en erfaren tjenestemand, der gennem mange år havde ledet afdelingen for personlige rettigheder, og som på grund af sin anciennitet var udpeget som direktørens stedfortræder, udgjorde hverken en krænkelse af teksten eller af ånden i de bestemmelser, som med urette påstås overtrådt.

I hvert fald udgør krænkelsen af artikel 87, 2. afsnit ikke nogen væsentlig mangel, som kan påvirke lovligheden af disciplinærrådets meddelelse eller af afskedigelsesbeslutningen.

2. Subsumtion af de faktiske omstændigheder

Sagsøgeren bemærker, at den befuldmægtigede tjenestemand — uretmæssigt — med henblik på den forudgående høring gjorde de strafferetlige subsumptioner af de handlinger, sagsøgeren var anklaget for, og som fremgik af de rapporter, der var udarbejdet af de ansatte i sikkerhedskontoret, til sine egne. Han overskred således sine beføjelser og udøvede en kompetence, som kun tilkommer kriminaldommeren. Hans subsumptioner, der i øvrigt var ukorrekt, var gentaget i den rapport, som personaledirektøren tilsendte disciplinærrådet; disse var derfor, da de blev gentaget flere gange, af en sådan art, at de kunne få afgørende indflydelse på opfattelsen både hos disciplinærrådet og hos den tjenestemand, der traf afskedigelsesbeslutningen.

Af den grund bør disciplinærrådets udtalelse af 7. marts 1972 og afskedigelsesbeslutningen af 14. april 1972 annulleres med alle deraf flydende retsvirkninger.

Kommissionen gør gældende, at ophavsmændende til de kritiserede rapporter ikke har haft til hensigt at underkaste de faktiske omstændigheder en strafferetlig subsumption, da de anvendte udtryk har en afvigende betydning i daglig tale.

I øvrigt har sagsøgeren i løbet af den disciplinære forfølgning frit kunnet bestride rigtigheden af de omtvistede subsumptioner. Disse forekommer hverken i disciplinærrådets udtalelse eller i afskedigelsesbeslutningen; disse sidste angik kun de faktiske omstændigheder og undersøgte, om disse omstændigheder udgjorde en faglig forseelse, som kunne medføre en disciplinær santkion.

3. Krænkelse af artiklerne 8 og 9 i vedtægtens bilag IX

Sagsøgeren erinder om, at disciplinærrådet i henhold til artikel 4 i vedtægtens bilag II består af en formand og 4 medlemmer; i henhold til artikel 8 i vedtægtens bilag IX deltager formanden for disciplinærrådet kun i afstemninger, når der er tale om procedurespørgsmål eller i tilfælde af stemmelighed; endelig bestemmer samme bilags artikel 9, at den begrundende udtalelse, som disciplinærrådet skal afgive med stemmeflerhed om den sanktion, som det finder bør anvendes i anledning af de påklagede forhold, skal underskrives af samtlige medlemmer af rådet.

Det følger af alle disse bestemmelser, at vedtægten sondrer mellem disciplinærrådets formand og dettes medlemmer, navnlig på den måde, at formanden ikke er medlem af rådet og derfor ikke må underskrive den begrundede udtalelse. Det er logisk, at formanden ikke deltager i rådets afgørelser, da dette består af to tjenestemænd fra ansættelsesmyndigheden og to fra personaleudvalget.

I den foreliggende sag har formanden for disciplinærrådet imidlertid ikke blot underskrevet den begrundede udtalelse, men det fremgår desuden af forhandlingsprotokollerne fra rådets møder den 6. og 7. marts 1972, at formanden har taget aktivt del i forhandelingerne, skønt

der ikke forelå en sådan situation, som ifølge vedtægten undtagelsesvis berettiger en sådan deltagelse.

Der foreligger af den grund samtidig en krænkelse af ligevægten i rådets rådslagninger og afstemninger og af en formel bestemmelse i vedtægten.

Kommissionen svarer, at formanden for disciplinærrådet ved sin underskrift under den af dette vedtagne udtalelse kun har autoriseret denne; denne underskrift kan klart ikke være noget bevis for, at formanden har deltaget i selve afgørelsen.

Artiklerne 8 og 9 i vedtægtens bilag IX udtaler sig på ingen måde imod, at formanden for disciplinærrådet medvirker ved dettes forhandlinger, idet det er hans opgave at lede diskussionen; han må blot ikke deltage i selve afgørelsen ved at stemme for eller imod et forslag vedrørende sagens realitet, undtagen hvis der foreligger stemmelighed. I det foreliggende tilfælde har medlemmerne af disciplinærrådet været enige i deres afgørelse såvel vedrørende den foreslåede sanktion som den begrundede udtalelse, og formanden har således ikke været nødt til at stemme, hvilket han heller ikke har gjort.

Forhandlingsprotokollerne fra disciplinærrådets møder viser, at formanden ikke på nogen måde har overskredet sine beføjelser. Den søgsmålsgrund, der støttes på en påstået krænkelse af artikel 8 i vedtægtens bilag IX, savner ethvert grundlag.

Præmisser

1 Denne sag sigter på annullation af afskedigelsesbeslutningen af 14. april 1972 fra Kommissionens generaldirektør for personalet i forbindelse med en disciplinær forfølgning, iværksat mod sagsøgeren som følge af dadelværdige handlinger, som udgør et misbrug af offentlige funktioner og afkrævning af pengebeløb fra personer, som ønsker ansættelse ved Kommissionen;

2 uden at benægte realiteten i de omstændigheder, der ligger til grund for den pålagte sanktion, bestrider sagsøgeren gyldigheden af den trufne beslutning, idet han påberåber sig indsigelser baseret på fejl i den disciplinære forfølgning og en forkert subsumption af de faktiske omstændigheder.

Vedrørende søgsmålsgrunden om krænkelse af vedtægtens artikel 87 samt af Kommissionens afgørelse af 26. februar 1971

3 Sagsøgeren gør opmærksom på, at den disciplinære forfølgning i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 87 indledes på ansættelsesmyndighedens foranledning efter høring af tjenestemanden;

4 denne høring skal ifølge Kommissionens afgørelse af 26. februar 1971 om udøvelsen af de beføjelser, der i henhold til tjenestemandsvedtægten er tillagt ansættelsesmyndigheden, for så vidt angår sagsøgerens kategori, foretages af personaledirektøren;

5 i det foreliggende tilfælde har personaledirektøren delegeret denne beføjelse til en anden tjenestemand;

6 ikke-overholdelsen af bestemmelserne i afgørelsen af 26. februar 1971 krænker endelig forsvarets rettigheder, således at sagsøgeren ikke har kunnet nyde alle de garantier, han har ifølge vedtægten.

7 Den disciplinære forfølgning indledes i henhold til vedtægtens artikel 87, 2. afsnit 2. punktum »på ansættelsesmyndighedens foranledning efter høring af tjenestemanden«;

8 vedtægten præciserer ikke nærmere, på hvilke måder og under hvilke former denne høring skal finde sted;

9 Kommissionens afgørelse af 26. februar 1971 — truffet i henhold til vedtægtens artikel 2, hvorefter hver institution bestemmer, hvilke myndigheder der inden for dens område skal udøve de beføjelser, der tilkommer ansættelsesmyndigheden — bestemmer i artikel 5, at det, for så vidt angår tjenestemænd i kategorierne C og D, er personaledirektøren, der udøver de funktioner, som tilkommer ansættelsesmyndigheden med hensyn til den forudgående høring, der er fastsat i vedtægtens artikel 87, 2. afsnit, 2. punktum;

10 den almindelige udformning af denne afgørelse, der indeholder en detaljeret opregning af funktioner af meget forskellig vigtighed, viser, at det snarere drejer sig om en fordeling af sagsområder inden for Kommissionens tjenestegrene end om en fast tildeling af beføjelser, hvis ikke-overholdelse sanktioneres med ugyldighed af de retsakter, som tilvejebringes uden for disse rammer;

11 at afgørelsen af 26. februar 1971 har denne karakter, bekræftes ved den omstændighed, at Kommissionen har offentliggjort den ikke blot i *Tidende* men også i en informationsbulletin til personalet;

12 under disse omstændigheder kan man ikke fortolke den nævnte retsakt således, at den på forhånd udelukker enhver mulighed for subdelegation fra de udpegede tjenestemænd, eller at den i særlige tilfælde udelukker fravigelse fra de fordelingskriterier, Kommissionen har fastlagt;

13 en subdelegation eller fravigelse fra de nævnte kriterier kan kun bevirke ugyldighed af en retsakt, der er udfærdiget af administrationen, når der er fare for, at retsakten gør indgreb i de garantier, der er indrømmet tjenestemændene i henhold til vedtægten eller i henhold til principperne for god ledelse inden for personaleadministration;

14 dette er ikke tilfældet i den foreliggende sag, da generaldirektøren for personalet har betroet høringen af sagsøgeren til en på dette punkt særlig kvalificeret tjenestemand, chefen for afdelingen for personlige rettigheder under generaldirektoratet for personalet;

15 undersøgelsen af den rapport, der er udarbejdet af denne tjenestemand, viser, at sagsøgeren har haft ret til en dybtgående og upartisk undersøgelse, inden for hvis rammer retten til forsvar fuldt ud er blevet respekteret;

16 høringens forskriftsmæssige karakter kan under disse omstændigheder ikke bestrides;

17 søgsmålsgrunden må således forkastes.

Vedrørende søgsmålsgrunden om den forkerte subsumption af de faktiske omstændigheder

18 Sagsøgeren gør endvidere gældende, at de tjenestemænd, som foretog afhøringerne, under hele den indledende procedure til stadighed subsumerede de faktiske omstændigheder, han beskyldtes for, under udtryk fra strafferetten såsom »pengeafpresning« og »bedrageri«;

19 den stadige brug af denne terminologi har, selv om det er rigtigt, at de nævnte udtryk ikke blev gentaget af disciplinærrådet eller af generaldirektøren for personalet i hans afgørelse af 14. april 1972, kunnet udøve en uheldig indflydelse på meningsdannelsen hos det omtalte råd og den tjenestemand, som foretog afskedigelsen;

20 der er derfor efter sagsøgerens opfattelse tale om en krænkelse af retten til forsvar, der er af en sådan art, at den medfører ugyldighed både af disciplinærrådets udtalelse og af selve afskedigelsesbeslutningen.

21 Intet forhindrer de disciplinære myndigheder i at gøre brug af en tilnærmelse til begreberne fra strafferetten med henblik på at definere eller eventuelt subsumere de faktiske omstændigheder, der er forelagt dem til bedømmelse;

22 i betragtning af den organiske adskillelse mellem disciplinær og strafferetlig forfølgning foreligger der ingen risiko for sammenblanding til skade for den tjenestemand, som er underkastet disciplinær forfølgning;

23 denne søgsmålsgrund må således forkastes.

Vedrørende søgsmålsgrunden om krænkelse af artiklerne 8 og 9 i vedtægtens bilag IX

24 Sagsøgeren betvivler endvidere gyldigheden af disciplinærrådets afgørelse, ikke blot fordi den begrundede udtalelse er underskrevet af rådets formand, men også fordi det fremgår af forhandlingsprotokollerne, at formanden har taget aktivt del i forhandlingerne på trods af, at artikel 8 i vedtægtens bilag IX bestemmer, at formanden for disciplinærrådet kun deltager i afstemningen, når der er tale om procedurespørgsmål eller i tilfælde af stemmelighed, og fordi artikel 9 kræver, at den begrundede udtalelse alene underskrives af rådets medlemmer.

25 Det er formålet med artikel 8 i bilag IX at muliggøre, at det paritære system, efter hvilket disciplinærrådene er sammensat, kan fungere i den udstrækning, disse råd er i stand til på det nævnte grundlag at træffe en flertalsafgørelse;

26 efter dette system skal formanden kun stemme, når der foreligger stemmelighed, samt når der er tale om procedurespørgsmål;

27 i øvrigt har formanden i denne egenskab alle de beføjelser, der er nødvendige med henblik på at sikre disciplinærrådets normale virksomshed.

28 Det fremgår af de til aktsamlingen vedlagte forhandlingsprotokoller, at formanden ikke har haft anledning til at gribe ind over for afgørelsen om den begrundede udtalelse, da medlemmerne af rådet var enige på dette punkt;

29 det forhold, at formanden har underskrevet de forskellige retsakter vedrørende den disciplinære forfølgning, udgør blot en normal udøvelse af hans kompetence, der omfatter beføjelsen til at attestere procedurens rigtige forløb og til at gøre rådets retsakter autentiske;

30 gyldigheden af disse retsakter påvirkes således ikke af den kendsgerning, at de er underskrevet af formanden;

31 søgsmålsgrunden må således forkastes.

Vedrørende sagsomkostningerne

32 I henhold til procesreglementets artikel 69 § 2 bliver den part, der taber sagen, dømt til at afholde sagsomkostningerne;

33 sagsøgeren har ikke fået medhold i sine søgsmålsgrunde;

34 i henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de af dem afholdte udgifter i sager mod ansatte i Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser,

under henvisning til procesdokumenterne;
efter at have hørt den refererende dommers rapport;
efter at have hørt de af parterne afgivne mundtlige indlæg;
efter at have hørt generaladvokatens forslag til afgørelse;
under henvisning til tjenestemandsvedtægten, særlig dens artikel 87 og artiklerne 7, 8 og 9 i dens bilag IX;
under henvisning til protokollerne vedrørende Statutten for Domstolen;
under henvisning til procesreglementet for De europæiske Fællesskabers Domstol, særlig dets artikler 69 og 70;

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

idet den forkaster enhver anden videregående eller hermed uforenelig påstand:

1. **Sagsøgte frifindes.**
2. **Hver af parterne afholder sine egne sagsomkostninger.**

Pescatore Sørensen Mackenzie Stuart

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg, den 30. Maj 1973.

A. Van Houtte
Justitssekretær

P. Pescatore
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT A. TRABUCCHI

(se sag 46/72, s. 557)